Жвава Бабка степова
Літо красне проспівала,
І незчулась, як настала
Холоднеча зимова.
Снігом поле замітає;
Вже тих світлих днів немає,
Як між листям їй густим
Був готовий стіл і дім.
Зникло все: у дні холодні
Голод, злидні настають;
Співу Бабки вже не чуть:
Та й кому на думку йдуть
Ті пісні в часи голодні!
Зла журба її гризе,
В мурашник вона повзе:
"Не відмов, Мурашко мила!
До весни прожить несила,
Згляньсь на вид нужденний мій,
Нагодуй і обігрій!" —
"Кумо, кинь-бо жартувати:
Влітку чом було не дбати?" —
Відмовля Мурашка їй.
"Та часу недоставало.
В моріжках м'яких у нас
Співи, жарти повсякчас,
Що аж душу поривало!" —
"А, так ти..." — "Та я завжди
Те й робила, що співала". —
"Ти співала? Добре дбала:
Потанцюй тепер піди!"